

dež in zmoči volno, da jo nespametni vrže proč in odide prazen domov. Umni pa prinese zlato in postane bogat.

L. N. Tolstoj.

16. Kmet in vrag.

Živel je некоč reven kmet, ki je znal silno močno pihati. Če mu je žena skuhala prevroč močnik, se je razjezil in je tako pihal, da je bil naenkrat ves močnik po mizi. Žena in otroci so preplašeni kričali, ker jim je razpihal vso južino. A njemu to še ni bilo dosti. Pihnil je še enkrat tako močno, da je zletela skleda po hiši ter se razletela.

Kadar je nesel popravljat lemež h kovaču, ni kovač nikdar gonil mehu, ampak kmet je pihal s tako močjo v žerjavico, da bi bilo kmalu odneslo žerjavico, lemež in kovača.

Za tega kmeta je zvedel tudi vrag. Odpravi se iz pekla k njemu, da bi ga — poizkusil, kdo bo bolj pihal. Ko vrag kmetu to naznani, je bil kmet zadovoljen, a samo pod tem pogojem, da se bosta šla skušat za plačilo.

Vrag takoj zastavi mošnjo zlata. Kmet pa sebe in otroke.

Gresta torej na skedenj, zamašita vse špranje in luknje ter se začneta pričkat, kdo bo prvi začel. Dolgo je trajalo. Nobeden ni hotel prvi.

Končno vendar vrag odjenja in začne tako močno pihati, da je kmeta odnesel veter pod streho. Vrag ga vpraša, kaj dela pod streho. Kmet se hitro odreže: „Tukaj-le mašim špranje, da te ne bo odneslo, ko bom začel pihati jaz.“

Vrag pomisli, se prestraši in zbeži v pekel.

Premeteni kmet pa vzame mošnjo zlata in se zahvali Bogu, da ga je rešil s tako pametno mislijo iz zadrege.

Nar. prav. — Osojski.

17. Medved in buče.

Medved je hodil po gozdu med mogočnim stoletnim drevjem in iztikal za plenom. Pritikal je glavo k zemlji in jo zopet dvigal. Nekaj je zasledil — buče so nekje. Jel je koračiti dalje, a vedno hitreje, ker mu je bil izvrsten nos porok, da ne izgreši zaželjenega plena.

Obstane blizu orjaškega drevesa. Oči se mu živo posvetijo in se poželjivo vpro v deblo, ki je imelo malo odprtino, skozi katero so se pridno vrstile trudoljubne buče. Nekaj časa stoji kakor pribit; nato pa se počasi bliža svojemu cilju in mrmra dobrovoljno: „Danes sem jo pa iztaknil! To bode sladčica!“

Oblastno se vstopi pred votlo drevo. Tedaj pa začne z osornim glasom: „Ve, buče, ste tatice! Nabirate mёд po mojem gozdu in po mojih cveticah, pa me niti ne vprašate, če smete. Odračunite mi takoj dolžno desetino, sicer vas zmastim z medom vred!“